

„Danstere“

et halvcentigt Nyheds- og Oplysningsblad for det danske Folk i Amerika,

udgivet af

DANISH LUTH. PUBL. HOUSE Blair, Neb.

„Danstere“ udkommer hver Onsdag og

Pris pr. Aarsgang i de Forenede Stater \$1 50; til Udlandet \$2 00.

Bladet betales i Forfad. Bestilling, Betaling, Adresserandring og alt andet angaaende Bladet adresseres:

DANISH LUTH. PUBL. HOUSE, Blair, Neb.

Redaktør: Harald Jensen.

Entered at the Post Office at Blair, Neb., as second class matter.

Advertising Rates made known upon application.

„Danstere“

Lider sendt til Subskribenter, indtil videre, delvis Oplysning om Indtægter og om de Forenede Staters Politiover.

Kaar Lovene hændes sig til Rigt, der

gælder i bladet, enten for at føde hos dem

for at saa Oplysninger om det auctent-

re, ledes de altid omstede, at de saa

Reaktioner i disse Blad. Det vil være

til genbidig Korte.

F. G. Koch---R be Bisp.

Den yngste af de til den ved Bisp-

Guysche Død ledig bleve Bispesfuld

Ribe udpegede Bispemær, Probst P.

Gabriel Koch er nu bleven ubarnaet

til Kretsetager af denne „Andre-Mis-

sions“ Bispesfuld.

Kongen og Regeringen har ganske

rigtig — som man ventede — taget al

Hen syn til Andre-Mission ved Besæt-

telser, idet man har valgt Probst Koch,

der af sin Tid har levet og aanded in-

den for Andre-Mission.

Den kun 42-aarige Bisp Koch er

en nidker og mundaig Mand, en ud-

præget Begavelse, kundskabrig og in-

telligent, som Prædikant er han en af

de mest fremtraende Talere inden for

Andre-Mission; har det bedste Lov

gennem en talrig, levende Menighed

paa de Steder, hvor han tidligere har

virket som Præst og Probst — og —

ikke mindst: han har indtil nu været

den højt ansete Forhandler for Hæ-

dningsmissionsstolen under „Danst-

Missionsfelkfab“.

Heller ikke i denne sidste Henseende

kunde man finde nogen værdigere Ef-

tersøger for Bisp Koch. Hædnings-

missionsstolen vil udvælge ham

som under Bisp Kochs Blive lebet

fra Ribe Bispesgaard.

Vi ansæer hermed nogle Bladubtal-

leffer, dels fra „Kritisk Dagblad“,

dels fra den hestirkelige Organ

„Dagbladet“.

„Mr. Dag.“ skriver bl. a.:

„Men som sagt, vi tror alligevel, at

det fete Balg ved Guds Naade skal

blive til megen Velsignelse baade for

det aandelige Liv i Stiftet og da særlig

I Hjør sit han Embede som Sogne-

præst ved Vor Frue Kirke i Odense.

I alle disse Embeder har han sluttet

sig til Andre Mission, af hvis Venner

han har været Rattet som en dygtig

Prædikant.

I en færlig Grad har den levende

Menigheds Opmærksomhed været be-

nyttet paa ham, siden han som For-

stander kom til at staa for Missions-

stolen, hvortil hans fremtraende U-

terdragthed gjorde ham udmærket

kliffet.

Det teologiske Fakultet kunde heller

ikke undgå at lægge Mærke til ham,

naar han Gang efter Gang fremtil-

lede de godt underviste Missionskandi-

datoler til Eksamen ved Universitetet.

Intet Under derfor, at han blev ud-

navnt til at være Censur ved teologisk

Embedseksamen.

At litterære Arbejder har han ikke

udgivet meget, men hvad vi har fra

hans Haand, tan som Selskab haa

Maal selv over for den stærkeste Kritik.

Naar han nu 42 Aar gl. om seje

Tid som Bispdrag ind i sin Hæde-

bn, hvor hans Bedste fader og Fader

har været henholdsvis Bisp og

Stiftsprovst, saa vil vi ikke blot ønske,

at han maa fortsætte i disse fromme

Maands Forbud, men vi vil ogsaa

haabe, at den Kraftens, Rigtigheden og

Sindrigheden Naad, som i saa høj

Grad karakteriserede hans udmærkede

sidste Forgang i Tilfælsmedet, Bis-

pops Gysche, maa hvile over ham.

Det skal:

„Dagbl.“s kirkelige Medarbejder H.

V. skriver bl. a.:

Den nye Bisp til Ribe er ved mange

Maaned engtlet til den Stad og det

Stift, hvis kirkelige Tilfælsmand han

nu er bleven kaldet til at være. Hans

Fader var i mange Aar Stiftsprovst,

hans Bedste fader paa yngre Sids,

— Bispops Balslev — i en endnu læn-

gare Karakter i Ribe. Selv har Bis-

pops Koch været Præst og Probst i det

samme Stift gennem næsten hele sin

Præstetid, indtil han i Hjør blev Sog-

nepræst ved Vor Frue Kirke i Odense.

Derfor kan imidlertid ikke havde

andre Udkomster til denne anstandsfulde

Stilling, — thi ikke mindst i vore

Dage er det en ganske særdels an-

standsfuld Stilling at være Bispop —

ville det dog være temmelig lidt. —

Men det er en Selskab, at naar en

Mand i en Alder af 42 Aar kaldes til

vil kunne nye sin Indfalds i det am-

eritansk lutheriske Kirke og give de

indvandrede Danstere Slægt nogen

Betragning, større eller mindre som

den nu kan blive i det amerikanske Folks

stadiet foregaende Tilblives- og

Udbillingsproces.

Den Form, som Trossindet i Dan-

mark har i vor Slægt, er jo dog ikke

en Tilfældighed, men har sine dybe

Rødder i vor Folks og vor Kirkes tu-

sinvaarige Udvikling.

Den, derfor, som tænker sig, at en

hvoften som helst anden Form for

Trossin, den i. Eks. som meder os fra

den amerikansk lutheriske Kirke, er lige

saa god for de danske Emigranters

Børn og Børnebørn, som den, de mø-

des med paa Fædrenes Maal i Fædrenes

Kirke, maa have en meget høj Tid

paa en næsten overnaturlig Virkning

af Rejser over Atlanterhavet og Ud-

sættelsen paa dette Continent, samt en

meget mangelfuld Fortaaloe af

Slægternes dybe Sammenhang.

Stal de unge amerikaneres med

Præs og i en fart, da maa de for det

første lade sig bag sig, alt som de kunde

have medbragt fra Fædrenes kirkelige,

ationale og kulturelle Udvikling, og

dernaest maa de forsøge at taale sig ind

i og paa en forfæmlet Naade til-

egne sig noget, som dog i meget, sær-

lignigt paa det dybfæls Omraade er den

fremmed. Men hvilet Lab vil ikke

det kunne baade for dem, de ved en

aandelig Nur fælses fra, (thi de

gamle iblandt os lade sig nu engang

ikke amerikanisere) for dem selv og for

dem, de vil berige, med deres aandelige

tomhændede Tilslutning.

Det danske Folk sidder inde med høje

aandelige Værdier, og disse ere let

tilgængelige ogsaa for vor Ungdom

herovre. Men man maa hjælpe de

unge til allerede fra Børn af at kunne

benytte det danske Sprog ligesaa vel

som det engelske, saa det ikke falder

dem bevarligt at have dermed at gøre,

og saa de ikke skal behøve at flamme

sig ved, som jeg her hørt flere udbytte

det: „at de jo alligevel ikke kan tale

rigtigt Dansk.“ Ellers faar de aldrig

Del i vor Folks aandelige Stærke.

Det er ikke umuligt at gennemføre

en saadan Børnefole, det viser For-

sterknes og Forsterkes Eksempel. Det

er ikke stabeligt, thi det er ingen som

helst Grund til at mene, at Børn, som

høve gaaet i Menighedsstoler i nogen

bagegad Stesvig til Kongeriget „for

bestandig“ under Stormmagternes Ge-

ranti; og den væsentlige Grund til, at

Konfig Vilhelm ikke er vorkommen her,

tan man finde ved at studere Konfig-

for der finder man, at baade Stesvig

og Holsten er en Del af det tytte Rig.

Parlen ved Frederiksberg er uforlig-

nelig. Der er kun saa faadanne For-

samlinger af magtige gamle Traer,

og i Ly af deres Kroner er Ruinerne

af det gamle Østrom Kloster, der st-

der sig helt fra Middelalderen.

Digtere og Kunstnere formelig til-

bede dette Sted, et smukt fredeligt Bil-

de, der endnu ikke er bleven spoleret

af Landstadsarbejdere, naar und-

tages, at Lejere holdes i Stand, og de

visdene Blade holdes skjærvede.

Rejser pr. Bogen fra det gamle

Frederiksberg Slot faer gennem ad-

skillige lignende Støve, der er det dan-

ske Folks Frygt og Stolthed. Man

figer, at nogle af Bøgetraerne har

naaet den ærbørdige Alder af 500

Aar.

Mellem Støvene er vildt dyrkede Bog-

høede, Kartoffel, Bøne og Bimotho-

marker, og de nyslaede Enger folder

Luften med en frisk Skyuft. Mark-

ne staae af Smørbloster, Balmuer

og andre farverige Blømfier, og Krog-

get, der stinner af Røerne og Veltit-

fredsbed, græsfer fredelig paa de so-

beklinnede Ager. Gaardene er gamle

og maaeskrifte med Steenbøge, staa-

taakte Tæge og firkantede Binduer

folgt med smaa bligssvarte Ruber:

der er omgivet af gammelbøgs Ha-

ver med de Blømfier, som vor Bedstem-

der elskede saa højt.

Frederiksberg er Kong Kristians

Yndlingsbolig, som det Sted, hvor

hans Familie for Aar tilbage har

Sommer har holdt en Genforening,

og det gamle Rødbertag har ydet Ly

for hans Børn og deres Egtemænd,

hans Børnebørn og Børnebørnebørn

— en Forsamling, der har i sig flere

mennefteligt Interesse end nogen an-

den paa hele Jorden, og de har altid

haaet Lov til at nyde Livet som ganske

almindelige Møt. De glemmer for

Liden alle Statsanliggender, alle

diplomatiske Intriger, alle Arigs-

planer — al Forretning bannlyses.

Engen af de tungelige Gæster vil med-

tage en Minister i Statsanliggender

under det grønne Tag eller under

Bøgetraernes Støge, og ethvert Mem-

stellige tytte Hovedhader for at søge

en Trub. I en af Børne besøgt haa

en tytt Officer, hvis Bekendtskab han

tidligere havde stiftet; denne fortalte

ham om sin Forlovelse og viste ham

Billebet af, som han antog, sin Forlo-

vede. Det viste en ung smuk Kvinde

i en simpel, høid Bluse og med Gaart

klit i Midten, ligesom de danske

Bønderpiger, og et bredt Højelsbaand

stulte den slante Hals. Billebet hen-

ved den unge Prins, og han bemær-

te om Damens Stønhed, da Officeren

snappede det ud af Hamerne paa

ham og sagde utaalmobigt: „Jeg har

givet dig et forært Billede. Dette er

Prinsesse Alexandra af Danmark.

Her er det rigtige.“

Albert Edward fremkom med nogle

passende Kompliment, gratulerede

Benner, og bad om at maae beholde

Alexandras Billede; Officeren over-

lod ham det gerne, og saa Dage efter

viste Prins Edward det til sin Tante,

Hertuginde af Wales med den Bem-

ærkning, at det var hans Brud.

Dette var hun tort Tid efter, at Kris-

tian af Gllücksburg var bleven talbet

til den danske Trone, og efterom han

harde levet saa længe i Fattighed og

Ensomhed, var Familien forholdsvis

ulendt og Østentligheden.

Kort Tid efter sit han at vide, at

den danske Konge var paa Rejse i

Tyskland med sine Døtre. Prinsen af

Wales fulgte i deres Spor og naaede

den i Heidelberg, hvor han stros

begyndte at turisere Alexandra i den